

„Un Copil ni S-a născut” (1)

Partea 1 (Isaia 9.1-7)

Versete călăuzitoare: Isaia 9.1-7

Introducere

O dată pe an milioane de creștini își amintesc de nașterea lui Isus Hristos. În servicii religioase și prelegeri de Crăciun se citează un verset din prorocul Isaia, care a fost scris cu aproximativ 700 de ani înainte de nașterea lui Hristos – călăuzit prin Duhul Sfânt (2 Petru 1.21):

Isaia 9.6: Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.

Proape nimeni nu se întreabă, în ce context stă acest verset. Pe cine are profetul în vedere? Despre cine este vorba, când acolo se spune: „un Copil *ni* S-a născut”? Ce fel de domnie este aceasta? De ce acest Copil este numit și „Fiu”? Să ne preocupăm mai îndeaproape cu aceste întrebări. Probabil vom fi surprinși, că noi creștinii nu suntem adresații principali ai acestor versete.

Pe cine are profetul în vedere?

Ca să putem răspunde la această întrebare, trebuie să citim contextul:

Isaia 9.1-7: Totuși nu va fi întuneric pentru țara în care era neliniște. După cum în timpurile de altă dată El a adus dispreț peste țara lui Zabulon și țara lui Neftali, tot așa în viitor va face glorioasă calea mării de dincolo de Iordan, Galileea națiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei. Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada. Pentru că Tu ai sfărâmat jugul poverii lui și toiagul de pe umărul lui, nuiuaa asupritorului lui, ca în ziua Madianului. Pentru că orice încălțăminte a celui care s-a încălțat pentru luptă și veșmântul tăvălit în sânge vor fi de ars, material pentru foc. Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.

În context cu Isaia 9.5 este vorba de „țara lui Zabulon și țara lui Neftali”, două seminții din totalul de douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceste două seminții erau în nordul lui Israel, în apropiere de lacul Ghenezaret (lacul Kinnereth). Domnul Isus a fost într-adevăr născut în Betleem, în ținutul de sud, în apropiere de Ierusalim, dar părinții Lui au trebuit să fugă curând împreună cu El în Egipt (Matei 2.13,14). Mai târziu El a crescut în ținutul Zabulon în cetatea Nazaret (Luca 4.16). După apariția lui publică în Nazaret, Isus, după ce s-a încercat să-L arunce de pe munte, S-a dus în Capernaum, o cetate care a fost numită chiar „cetatea Sa”,

unde a rămas un timp (Matei 4.12-16; 9.1; Marcu 2.1). Capernaum era situat în nord, în apropiere de lacul Ghenezaret.

Deci Isaia 9.1 are în vedere ținutul din imperiul de nord al Israelului. Acest ținut a fost „acoperit cu dispreț” (Isaia 9.1). Acest ținut a fost primul care a fost cucerit de împăratul Asiriei Tiglat-Pileser în jurul anilor 734-732 înainte de Hristos și pe locuitori i-a dus în captivitate, și ca urmare oameni străini au populat această fâșie de pământ (2 Împărați 15.29). Oamenii rămași au fost umiliți și conduși în întunericul păgân. Aici a înflorit idolatria, și întreg ținutul a fost denumit „Galileea neamurilor”. Capernaum era în timpul acela un oraș comercial și era disprețuit chiar și de galileeni, cu toate că și Nazaret din Galileea era disprețuit de iudei (compară cu Ioan 7.52). În acest ținut a crescut Mântuitorul lumii. El nu a crescut în „cetatea marelui Împărat” (Matei 5.35; Psalmul 48.3)! Acolo, unde întunericul era cel mai mare, a vrut Mântuitorul să aducă lumina Sa. Aici a crescut El, aici El a început slujirea Sa. Mai târziu se spune despre Capernaum: „Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la cer” (Matei 11.23). Se poate spune cu adevărat împreună cu profetul Isaia: „Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei” (Isaia 9.2). Deci Lumina nu era steaua deasupra Betleemului, ci Domnul Isus, așa cum El a crescut în țara lui Zabulon și în țara lui Neftali și unde a început lucrarea Sa publică – cu adevărat Capernaum trebuia „înălțat până la cer”, trebuia adus „la glorie” (Isaia 9.1). Evanghelistul Ioan scrie mai târziu: „Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o. ... A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.5,11). Numai câțiva pescari de pe lacul Ghenezaret au vrut să urmeze lumina.

Însă profetul Isaia trece peste această respingere și continuă în Isaia 9.3: „*Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada.*” Este important să se înțeleagă acest context. Domnul Isus a luminat ca lumina în întuneric, și urmarea acestui fapt ar fi trebuit să fie, ca *națiunea să fie înmulțită*, da, ca întreaga națiune să se întoarcă din captivitate și îi va aștepta o *plinătate de bucurie*. Într-adevăr unii din israeliți s-au întors deja din captivitate, și în anul 1948 a fost înființat statul Israel, dar Israel este încă departe de o adevărată bucurie în belșug. Însă aceasta este făgăduința pe care Dumnezeu a făcut-o poporului Israel și pe care El nu o va retrage (compară cu Romani 11.29). Poporul Israel va avea parte în viitor de această bucurie mare. Conform cu Isaia 9.4 vor avea parte, cum *jugul robiei* (atunci jugul romanilor) va fi luat de la ei. Ei nu vor mai fi conduși de un *toiag* străin și nu vor mai fi bătuiți de *nuiava* conducătorului străin. Israel va avea parte de biruință prin venirea lui Mesia al lor. În afară vor fi un popor slab, o rămășiță nenorocită, ca în zilele lui Ghedeon, când el a bătut pe madianiți numai cu 300 de oameni.

Un gol între versetele 2 și 3

Întrebarea interesantă este de fapt, ce facem cu golul dintre Isaia 9.2 și Isaia 9.3. Isaia 9.2 s-a împlinit în zilele Domnului, despre care relatează și evanghelistul Matei:

Matei 4.14-16: ... *ca să se împlinească* ceea ce s-a spus prin profetul Isaia, care zice: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, pe calea mării, dincolo de Iordan, Galileea națiunilor: poporul care stătea în întuneric a văzut o lumină mare și celor care stăteau în ținutul și în umbra morții le-a răsărit lumină”.

Deci versetul Isaia 9.3 este încă în viitor. Pentru timpul intermediar Dumnezeu avea un alt plan și l-a inclus temporal în acesta. Cu toate că lepădarea lui Mesia este descrisă și în profetul Isaia (compară cu Isaia 53) și sunt date indicii cu perspective largi (Isaia 65.1), rămâne totuși în întuneric, ce plan a întocmit Dumnezeu pentru acest gol.

Noi putem astăzi cunoaște această taină! Ea a fost făcută cunoscut prin apostolul Pavel. Epistola către Efeseni ne explică taina, pe care Dumnezeu a pus-o în acest gol. Apostolul numește acest plan „planul veșnic” (Efeseni 3.11) al lui Dumnezeu. El face cunoscut credincioșilor din Efes, că a fost o taină, „care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5) – deci nici profetului Isaia – dar care „a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duhul” (Efeseni 3.5). Această taină era „ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9). Dumnezeu a întocmit acest plan în inima Sa înainte de veacurile veșnice și a discutat cu Fiul Său, că odată vor fi oameni care trebuie să vină în apropierea directă a Tatălui; pentru aceasta ei trebuiau să primească viața Fiului Său. În cazul acestui plan este deci vorba de cu totul altceva decât ca popor al Său să locuiască sub un Împărat într-o țară a păcii. Toate acestea le putem citi în Efeseni 1 și 2.

Desfășurarea evenimentelor

În epistola către Romani apostolul ne descrie derularea cum noi ajungem de la Isaia 9.2 la Isaia 9.3-7:

Romani 11.25: Pentru că nu vreau să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; și astfel tot Israelul va fi mântuit.

Și în Faptele apostolilor 15 găsim același plan de desfășurare:

Faptele apostolilor 15.14-17: Simon a istorisit cum *întâi* Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său. ... *După acestea* Mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul cel căzut al lui David și voi zidi din nou ruinele lui și-l voi întări.

Când Dumnezeu Se va îndrepta din nou spre Israelul viitorului și fiecare vrăjmaș va fi învins, nici un echipament militar nu va mai fi necesar. Despre acest echipament vorbește „încălțăminteia celui care s-a încălțat pentru luptă” și „veșmântul tăvălit în sânge” din Isaia 9.5. Se va împli ceea ce citim deja în Isaia 2.4: „El va judeca între națiuni și va hotărî între multe popoare. Și își vor bate săbiile în fiare de plug și sulile lor în cosoare; nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul.” Acesta va fi timpul minunat al Împărăției păcii de o mie de ani.

În sfârșit rămășița din Israel va putea rosti cuvintele: „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii” (Isaia 9.6).

În partea a 2-a vrem să ne preocupăm detaliat cu acest verset.

Partea a 2-a (Isaia 9.6,7)

Versete călăuzitoare: Isaia 9.6,7

Isaia 9.6,7: Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.

Contextul este important

În partea întâi ne-am preocupat cu contextul în care stă Isaia 9.6. Acest verset este citat deseori și cu plăcere înainte de toate la Crăciun. Dacă ținem bine seama de acest context, atunci vom constata că aceste cuvinte vor fi rostite de rămășița credincioasă din viitor. Dacă folosim aceste cuvinte pe drept și la noi astăzi, totuși înțelesul original este valabil pentru rămășița iudaică credincioasă din viitor. Ei vor recunoaște că pentru ei a fost născut Copilul și Fiul a fost dat lor, da, că acest „Copil”, acest „Fiu” întâi a fost trimis „numai la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15.24). Contextul este important, pentru ca noi ca creștini să nu răpim făgăduințele date lui Israel și să le aplicăm la Biserică, ca fiind deplin împlinite. Apostolul atenționează în epistola adresată credincioșilor din Roma: „au fost rupte prin necredința lor, și tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te ... darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.20,29).

Fundamentul

După ce știm, cine vorbește aici, când se spune: „Un Copil *ni* S-a născut, un Fiu *ni* S-a dat”, putem privi mai îndeaproape Isaia 9.6. El este o perlă în Cuvântul lui Dumnezeu. Căci cu toate că aici rămășița iudaică stă în centrul privirii, găsim aici confirmarea pentru fundamentul credinței noastre creștine. Da, atât Israel cât și Biserica stau pe același fundament. Amândoi își găsesc mântuirea numai în Hristos, în Copilul care S-a născut, și în Fiul, care a fost dat, chiar dacă binecuvântările fiecăruia sunt diferite. Domnul Isus este Dumnezeu și Om într-o Persoană. El este *Copilul*, la fel cum El este și *Fiul*. Copilul vorbește despre *natura Sa umană* și Fiul despre *natura Sa dumnezeiască*. El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Fiul Tatălui. Iudei știau foarte bine ce însemna atunci când Domnul Isus vorbea despre Sine Însuși ca despre Fiul lui Dumnezeu. Ei au considerat aceasta blasfemie, căci aceasta ar fi însemnat că El ar fi totodată Dumnezeu (compară cu Ioan 10.33-36).

În evanghelia după Marcu și în evanghelia după Luca găsim pe Domnul prezentat în mod deosebit în natura Sa omenească, cum El era gata să ia chip de rob și să devină Fiul Omului. În evanghelia după Ioan Domnul Isus Se prezintă pe Sine ca Fiul lui Dumnezeu, și în evanghelia după Matei Domnul Isus se arată ca Împăratul lui Israel, așa cum citim în Isaia 9.6: „și *domnia* va fi pe umărul Lui”, și în Isaia 9.7: „Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în *Împărăția Sa*.”

Domnul Isus este realmente Cel minunat, Sfetnicul, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității și Domn al păcii. Să privim mai exact aceste însușiri ale Domnului:

Însușirile și Numele Domnului Isus

Minunat

El este *Cel minunat* pentru că noi niciodată nu vom ajunge la sfârșit, dacă medităm la Persoana Lui minunată. Cine vrea să înțeleagă cu adevărat cu mintea lui această taină despre Dumnezeu și Om într-o Persoană? „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl” (Matei 11.27) și „poartă un Nume scris, pe care nu-L știe nimeni, decât El” (Apocalipsa 19.12). El este unic în felul Lui, cu adevărat minunat. Când Manoah a întrebat pe îngerul Domnului care îi este numele, acesta a zis: „De ce întrebă de numele Meu? El este minunat!” (Judecători 13.17,18).

Sfetnic

Domnul Isus este și „Sfetnicul minunat”, așa cum se spune într-o cântare, căci cuvintele „Minunat” și „Sfetnic” pot fi redată ca un singur cuvânt¹. El vrea să fie Sfătuitoarea noastră deosebit; un astfel de sfătuitoare nu găsim niciunde. Se spune că „sfatul bun este scump”, și prin aceasta vrea să se spună, că el de aceea este așa de scump, pentru că el se întâlnește rar. Domnul Isus este „puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.24). În El „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2.9), și în El „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii” (Coloseni 2.3). Noi nu trebuie să ne ducem la „sfatul celor răi” (Psalmul 1.1); noi aparținem celor fericiți, care cunosc un Sfătuitoare mai bun: pe „Sfătuitoarea minunată”.

Este cu adevărat minunat, când citim ce Duh Se odihnea pe Domnul Isus: „Și Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de putere, duh de cunoștință și de temere de Domnul” (Isaia 11.2). Deci noi cunoaștem pe Domnul nostru ca „Sfătuitoare minunată” și avem „Duhul sfatului” în noi, suntem pecetluiți cu El (Efeseni 1.13). În afară de aceasta posedăm Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne și putem spune împreună cu psalmistul: „Mărturiile Tale, de asemenea, sunt desfătarea mea, *sfătuitoarii mei*” (Psalmul 119.24). În afară de aceasta cunoaștem frați și surori de credință, care *iubesc pe Domnul Isus, au Duhul Lui și ascultă de Cuvântul Lui*. Și de la ei putem primi sfat spiritual și lua ca venind de la El. În cartea Proverbele citim: „Ascultă sfatul și primește îndrumarea” (Proverbele 19.20); „În mulțimea sfătuitoarelor este salvare” (Proverbele 11.14; 24.6); „Fără sfat, planurile nu izbutesc, dar prin mulțimea sfătuitoarelor sunt întărite” (Proverbele 15.22). Dumnezeu făgăduiește: „Eu te voi sfătui, având ochiul Meu asupra ta” (Psalmul 32.8). Deci să avem permanent privirea îndreptată în sus.

Dumnezeu puternic

Domnul Isus este chiar mai mult: El este *Dumnezeul puternic*. El este chiar „Dumnezeul adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5.20). El are puterea: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18). Cuvântul ebraic pentru „puternic” se poate reda și prin „bărbăție” și „viguros”. În cele mai multe locuri cuvântul este tradus și prin „viteaz” (de exemplu Isaia

¹ În versiunea CSV a traducerii Bibliei se face aici o adnotare; cuvântul poate fi redat și prin Sfetnic-Minune.

42.13; Ieremia 20.11). Un viteaz este unul pentru altul, când intervine pentru chestiunea altuia și conduce la biruință. În timpuri grele putem să ne amintim că Domnul Isus, spus cu reverență, este „viteazul” nostru, care ține în mâna Lui toate împrejurările, căruia nu-I scapă nimic de la cârmă și care ajunge și cu noi la țelul Lui bun. Așa va ajunge El în cele din urmă și cu poporul Său încăpățânat și împotrivor la țelul Său. Cu privire la rămășița iudaică din viitor se spune în Isaia 10.21: „Rămășița se va întoarce, ... la *Dumnezeul cel atotputernic*.”

Părinte al eternității

Domnul Isus este și *Părintele veșniciei*. Domnul Isus nu este Tatăl veșnic, așa cum probabil s-ar putea crede în grabă. Domnul Isus și Tatăl sunt una, în privința aceasta nu este nici o îndoială (compară cu Ioan 10.30), și cine a văzut pe Domnul Isus, acela a văzut pe Tatăl (Ioan 14.9). Însă Domnul Isus nu este Tatăl veșnic, și locul acesta din Scriptură nicidecum nu vrea să exprime aceasta.

Cuvântul „tată” este folosit în Biblie sub două forme diferite. Pe de o parte cuvântul „tată” exprimă o *relație*, și pe de altă parte poate fi folosit simplu și ca sinonim pentru *izvor*, *inițiator*, *origine*. Pentru ambele aspecte găsim exemple în Sfânta Scriptură. Dacă ne gândim la „izvor, inițiator, origine”, putem numi Efeseni 1.17; 4.6 și multe alte locuri. Când găsim cuvântul tată cu privire la o relație, ne gândim de exemplu la Efeseni 1.3; 2.18. În contextul cu Isaia 9.6, unde este foarte clar vorba despre gloria viitoare a Fiului în Împărăția păcii, ne putem gândi că Domnul Isus va fi Tatăl, Izvorul, Originea, *Inițiatorul timpului viitor de binecuvântare*. John Nelson Darby traduce într-o adnotare la traducerea în limba engleză a Bibliei cu „Inițiatorul veșniciei”. Astfel Împărăția viitoare este legată și cu cuvântul „veșnicie” (compară cu Daniel 2.44; Exodul 15.18; Psalmul 10.16; 72.17).

Domn al păcii

Domnul Isus va fi în această Împărăție Împăratul păcii, El este „Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»” (Evrei 7.2). El este adevăratul *Domn al păcii*. Împărăția Lui va fi o Împărăție veșnică, deoarece ea nu va fi nimicită; ea nu va fi înlocuită de alta. Atâta timp cât pământul acesta va exista în Împărăția păcii de o mie de ani, această Împărăție și pacea nu vor avea sfârșit; atât timp domnia se va odihni pe umerii Domnului păcii.²

Cuvântul „veșnic” respectiv „veșnicie” are – ca și în cazul expresiei „Părinte al *veșniciei*” sau „de acum și *pentru totdeauna*” (Isaia 9.7) – un înțeles mult mai complex, decât pare la prima vedere. El este folosit nu numai să descrie că ceva are valabilitate și în „timpul” cerului nou și al pământului nou, deci în veșnicie; *el este folosit și pentru a exprima durata unei chestiuni, care durează permanent, fără întrerupere, chiar dacă chestiunea prin natura ei nu poate dura permanent*. Aceasta este în mod deosebit în Vechiul Testament așa, când este vorba, ca în locurile numite mai înainte, de făgăduințe pentru pământ. Aceste făgăduințe pentru „veșnic” nu mai au nici o funcție în momentul în care pământul, la care ele se referă, nu mai există.³

² Din Apocalipsa 20.7-10 rezultă că la sfârșitul Împărăției păcii va fi din nou o răzvrătire scurtă, când diavolul va fi lăsat liber pentru scurt timp, înainte ca el să fie aruncat în iazul cu foc și pucioasă.

³ În alte locuri din Biblie devine și mai clar, că noțiunea „veșnic” trebuie înțeleasă din contextul în care stă, la care ea se referă. Dacă de exemplu un sclav în anumite împrejurări era obligat să slujească „veșnic” (pentru

Să revenim la Domnul *păcii*. O privire în ziar arată că această pace nu a venit nici atunci, când Domnul Isus a venit ca lumină în lume, nici astăzi, când cele mai diverse țări investesc în industria de armament împreună mai mult de un bilion de euro. Toate acestea nu vor mai fi necesare în Împărăția păcii; firmele producătoare de armament pot fi închise, și săbiile pot fi bătute în fiare de plug și sulile în cosoare (Isaia 2.4; Mica 4.3). În grădina clădirii principale a Națiunilor Unite din New York stă o sculptură ca dar din partea Uniunii Sovietice (din 4 decembrie 1959). Națiunile Unite au scris pe drapel tema păcii mondiale, însă ea va veni abia atunci când va apărea Domnul păcii. El va fi pacea personificată, așa citim în Mica 5.5: „Și Acesta va fi pacea”, sau în Efeseni 2.14: „Pentru că El *este pacea noastră*”.

Chiar dacă până la venirea Domnului nu va fi pace adevărată pe pământ și mulți vor vorbi numai despre „pace și siguranță” (compară cu 1 Tesaloniceni 5.3), totuși Domnului Isus deja astăzi „a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). El a spus ucenicilor Săi: „V-am spus acestea *ca să aveți pace în Mine*. În lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea” (Ioan 16.33), și: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27). Noi putem avea deja astăzi în inimile noastre pace cu Dumnezeu, putem fi plini de pace în împrejurările noastre (compară cu Filipeni 4.7) și, cât depinde de noi, putem trăi în pace cu toți oamenii (compară cu Romani 12.18). În mediul nostru înconjurător ne putem prezenta ca făuritori de pace (Matei 5.9).

Gânduri de încheiere

Versetele din Isaia 9.1-7 ne-au arătat speranța pentru Israel. Pentru noi putem ține cu tărie: noi cei dintre națiuni eram cel puțin la fel de vrednic de dispreț ca și cei din fășia de pământ din Zabulon și Neftali, și de asemenea și nouă în țara umbrei morții, da, în întunecimea și întunericul cel mai adânc, ne-a răsărit o lumină; și noi suntem deja astăzi legați cu această Persoană minunată, care odată Își va prelua conducerea ca Împărat al Salemului. Acest timp minunat nu va începe pe baza intervenției omenești, ci „râvna Domnului oștirilor va face aceasta” (Isaia 9.7). „Dumnezeul păcii” (Romani 16.20; 15.33; Filipeni 4.9; 1 Tesaloniceni 5.23; Evrei 13.20) va crea pace prin Fiul Său. Baza pentru aceasta El a pus-o deja la crucea de pe Golgota. Minunat Dumnezeu!

totdeauna” (Exodul 21.6), evident slujba înceta odată cu moartea sclavului. La fel de puțin cineva de pe pământul nou se va aștepta la o aducere aminte de grămada de dărâmături a cetății Ai (Iosua 8.28). Și astăzi în Israel nimeni nu va mai vizita grămada de dărâmături în cetățile arse (Deuteronomul 13.16,17). Conform cu Deuteronomul 23.3,4 „un amonit sau moabit să nu intre în adunarea lui Domnului ... pentru totdeauna”. Nimeni nu va ajunge pe baza acestui loc din Scriptură la gândul, că această interdicție are valabilitate și astăzi pentru Biserica Domnului.